

komme til Enighed med Rigsdagen, saa kunde man ikke først, om jeg saa maa sige, erpropriere Rigsraadet. Den eneste Naade, hvorpaa man hertilands kan blive enig om Noget, er, at Alle blive inderligt overbeviste om Nødvendigheden af at blive det, og denne Overbeviisning faaer man kun, naar der ligeoverfor staaer en Magt, som man føler, at man maa komme overeens med. Lægger man al Magten i Cens Haand og saa siger til denne: Bliv nu enig med mig! saa bliver man saamænd aldrig enig. — Naar det ærede Medlem har kaldt Ministeriet „Brobbyggere for Doctrinarismen“, saa veed jeg ikke, hvad han forslaaer ved „Doctrinarisme“. Maaftæe forstaaer han derved alle andre politiske Meninger end den, han selv har, og saa kan han jo gjerne bruge dette Ord, men det har da tabt sin almindelige Betydning.

Seg paastaaer, at, hvis han dermed mener den Side af Salen, hvortil jeg hører, saa er der grumme Lidt i Forslaget, som hører os til; thi vi have maattet underkaste os den Nødvendighed, som den ærede Taler nu ikke synes at ville underkaste sig, nemlig for at blive enige at opoffre Meget af vor personlige Overbeviisning. — Den ærede Talers Forsikkring om, at Folkethingets Majoritet ikke har handlet efter sine Bælgeres Ønske, troer jeg, at han selv vil erkjende er fuldkommen uconstitutionel. Efter vor Grundlov er enhver Rigsdagsmand berettiget til at stemme efter sin Overbeviisning, og Bælgerne ere ikke berettigede til at fordre af nogen Rigsdagsmand Andet, end at han skal stemme efter sin Overbeviisning. Man er derfor heller ikke berettiget til, naar et Thing nylig er udgaaet fra Valgtribunerne, at sige, at visse Afgjørelser af dette Thing stride mod Bælgernes Ønske; thi disse have ikke Lov til at ønske Andet, end at Rigsdagsmændene afgjøre Sagerne efter deres bedste Overbeviisning, og Ingen er berettiget til at betvivle, at Folkethinget i dette Tilfælde har gjort dette. — Det ærede Medlem vil ikke gaae ind paa Spørgsmaalet om Rigsraadets Ret; dette Spørgsmaal troer jeg heller ikke, det er Umagen værd at reise; thi det er gjennemdiscuteret, og der lader sig ikke bringe noget nyt Udbytte ud i saa Henseende. For mig er Sagen fuldkommen klar, og i ethvert Tilfælde forekommer

bet mig, at den maa være bleven klar for Enhver, efterat Grundlovsbestemmelsen af 23de December f. A. er bleven vedtagen; den har stadfæstet Rigsraadets Ret til at vedblive at bestaae, indtil Grundlovsagen er bragt i Orden; den hjemler Rigsraadet med Hensyn til denne Sag fuldkommen lige Ret med Rigsdagen. Efterat denne Grundlov er bleven til, maa Enhver, der ikke vil erkjende dette, holde sig tilbage fra disse Forhandlinger; thi nu staae vi paa dens Basis og ikke paa nogen anden.

Det ærede Medlem fra Sjælland (Rasmussen) gik ind et Par Ord, som jeg dog vil tillade mig at modsigge. Naar han kaldte Rigsraadet en uretkommen Forhandling, saa er det Fornødne i saa Henseende bemærket af den høitærede Minister. Naar han sagde, at, hvis man i sin Tid havde sagt til Rigsdagen, at den ikke var dygtig nok til at regjere, og derfor maatte gaae ind paa en Forandring i Grundloven, saa vilde man ingen Vel være kommen. Ja, disse Ord har man ganske vist ikke den Gang brugt, deri har han Ret, men man har i Virkeligheden sagt det Samme; det er en fuldkommen klar historisk Kjendsgjerning, at, da Grundlovsforandringen i 1855 foregik, var det i Erkjendelsen af, at Rigsdagen ikke var saaledes sammensat, at den tilstrækkeligt tilfredte Baretagelsen af Rigets større Anliggender. (Nei!) Det fremgaaer tydeligt af disse Forhandlinger — (W. Christensen: Nei!), og det nytter ikke at sige Nei nu. Seg kan drage Beviser frem; de foreligge i en Bog, der for ganske kort Tid siden er udkommen i Trykken. De ærede Talere, som dengang stredes — ikke med mig, thi jeg stod dem dengang meget nær, — men med den anden Side, vare fuldkomment enige med denne om, hvad det var, hvorom der discuteredes, at der nemlig handlede om en Indstrækning af Valgretten, og de vilde have været meget tilfredse med en Indtægtscensus af 600 Rd. for Valgretten til Rigsraadet; det var deres høieste Fordring. Naar de altsaa nu komme og sige, at man dengang lod dem i Uvidenhed om, hvad det var, man gjorde, da have de ikke Ret; thi saa have de glemt, hvad der dengang stede. Sagen er fuldkommen klar, der handlede om en Forandring i Repræsentationens Sammensætning, fordi man